

честъта да бжде въ канцеларита на нотариуса при Софийский Окръженъ Сждъ.

XII

Единъ братъ по Аполлона.

Почтенниятъ нотариусъ, челоуѣкъ прѣкаралъ, съ малка, остра, суха глава, на половина оплѣшивява, съ сбърчено и незначително лице, което изведнажъ стана привѣтливо, обърна се къмъ Кардашева:

— Какво желаете, господинъ Кардашевъ?

И нотариусътъ му посочи стола до себе си и го покани съ ръка да сѣдне.

Присѣтствующитѣ почтително се отстранихъ прѣдъ писателя, като съобразихъ че новодошлиятъ е, или важно лице, или близкъ приятелъ на нотариуса, та му даде прѣдпочтение.

Кардашевъ подаде ръка на нотариуса, който се назова „Братемойевъ“ и сѣдна.

Нотариусътъ се усмихваше услужливо.

— Съ какво можемъ да ви послужимъ? попита той стѣснения си гостъ.

— Ба, гледайте си работата, господинъ Братемойевъ, азъ така наминахъ... — каза Кардашевъ, като трепна неволно, защото вратата се отвори и влѣзе... — слава Богу, — разсиленъ, не оня...

— Не, не: вашата работа: тие хора могатъ да почакавъ... Нѣкой документъ ще завѣрите или какво?

— Нѣмамъ потрѣба отъ такова нѣщо. Просто се отбихъ тѣй, малко... за да погледна за едно лице, — излъга неволно писателятъ.

„Да му обадж ли каква е работата, и да просж покровителството му противъ гонителя си?“ помисли си той, но не смѣя — щеше да бжде смѣшенъ.